

VĒLREIZ PAR
PADINGTONU

MAIKLS BONDS

VĒLREIZ PAR
PADINGTONU

PEGIJAS FORTNUMAS ilustrācijas
No angļu valodas tulkojusi ZANE ROZENBERGA

ZVAIGZNE ABC

821.111-93

Bo 450

Michael Bond

MORE ABOUT PADDINGTON

Text copyright © Michael Bond 1959

Illustrations copyright © Peggy Fortnum and

William Collins Sons and Co. Ltd. 1959

The author and illustrator assert the moral right

to be identified as the author and illustrator of this work.

Cover illustration adapted and coloured by Mark Burgess
from the original by Peggy Fortnum

First published in Great Britain by William Collins Sons
and Co. Ltd. in 1959.

Maikls Bonds

VĒLREIZ PAR PADINGTONU

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Tāube*

Korektore *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Māra Alševska*

Vāka dizaina adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4494.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana

vai jebkāda cita neaļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

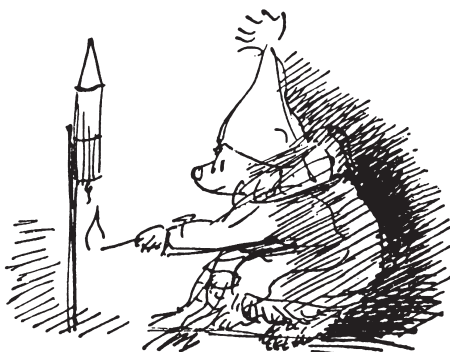
© Tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2024

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-752-0

SATURS

1. Ģimenes lokā	7
2. Siki remontdarbi	25
3. Padingtons kļūst par detektīvu	43
4. Padingtons un ugunskurs	63
5. Nedienas trīsdesmit otrajā numurā.....	83
6. Padingtons un Ziemassvētku iepirkšanās	105
7. Ziemassvētki.....	125

Pirmā nodaļa

ĢIMENES LOKĀ

Braunu namā Vindzorgārdenas trīsdesmit otrajā numurā valdīja neierasts klusums. Bija silta vasaras diena, un visa ģimene – izņemot Padingtonu, kas tūlīt pēc pusdienām bija mīklaini pazudis, – sēdēja verandā, tīkšminoties par pēcpusdienas sauli.

Vienīgās skaņas bija tikko jaušama papīra čaukstoņa, Brauna kungam pāršķirot biezas grāmatas lapuses, Brauna kundzes adāmadatu kliksti un trauku šķindas no virtuves, kur saimniecības pārzine Bērda kundze kārtoja tējas piederumus.

VĒLREIZ PAR PADINGTONU

Džonatans un Džūdijs lika kopā milzīgas puzzles gabaliņus, tāpēc bija pārāk aizņemti, lai izrunātu kaut vārdu.

Pirmais klusumu pārtrauca Brauna kungs. – Vai zināt ko? – viņš iesāka, iepriekš ievilcis garu dūmu no pīpes. – Ļoti savādi: šo enciklopēdiju esmu šķirstījis desmitiem reižu un nekur neredzu, ka šeit būtu pieminēts tāds lācis kā Padingtons.

– Ā, un neredzēsiet arī! – atsaucās Bērda kundze. – Tādi lāči kā Padingtons ir liels retums. Un, ja gribat zināt manas domas, tas ir labi, jo citādi mums nāktos iztērēt veselu bagātību par marmelādi.

– Lai nu kā, Henrijs, – sacīja Brauna kundze, nolikdama adīkli, – kāpēc tu vispār meklē ierakstu par Padingtonu?

Brauna kungs domīgi virpināja ūsas. – Ā, tāpat vien, – viņš izvairīgi atbildēja. – Man vienkārši radās interese.

Lācis ģimenē – jo īpaši tāds lācis kā Padingtons – nozīmē lielu atbildību, un Brauna kungs uz to skatījās ļoti nopietni.

– Lieta tāda, – viņš teica, aizcirdzams grāmatu, – ja viņš paliek pie mums pavisam...

– *Ja?* – vienā balsī iesaucās visa pārējā ģimene un, protams, Bērda kundze.

Ģimenes lokā

– Nudien, ko tu ar to gribi teikt, Henrij? – noprasīja Brauna kundze. – *Ja* Padingtons paliek pie mums pavisam? Skaidrs, ka viņš paliek!

– Tā kā viņš paliek pie mums, – Brauna kungs steigšus izlaboja, – vajadzētu apsvērt divus jautājumus. Pirmkārt, es domāju, ka varētu iekārtot viņa vajadzībām brīvo istabu.

Šis priekšlikums izraisīja vispārēju piekrišanu. Kopš pirmās ierašanās dienas Padingtons bija mitinājies viesu istabā. Būdam pieklājīgs lācis, viņš nekad nebija cēlis iebildumus – pat tad, ja viņu raidīja projām, lai atbrīvotu vietu viesiem, – tomēr pārējiem jau sen bija radusies doma, ka viņam vajadzētu pašam savu istabu.

– Otrkārt, – Brauna kungs turpināja, – es domāju par fotogrāfiju. Man šķiet, būtu jauki, ja mēs nofotografētos visa ģimene kopā.

– Nofotografētos? – iesaucās Bērda kundze. – Cik savādi, ka jūs to sakāt!

– Ak tā? – Brauna kungs atjautāja. – Kāpēc savādi?

Bērda kundze rosīgi darbojās ar tējkanniņu. – Gan redzēsiet, – viņa atbildēja, – labs nāk ar gaidīšanu. – Un, lai kā pārējie centās, neko vairāk viņi no Bērda kundzes neizdabūja.

VĒLREIZ PAR PADINGTONU

Par laimi, no turpmākiem jautājumiem viņu izglāba skaļa rīboņa, kas tajā brīdī atskanēja no ēdamistabas puses, un tūlīt pie stiklotajām durvīm parādījās arī pats Padingtons. Viņš cīkstējās ar lielu kartona kasti, uz kuras gulēja dīvains metāla priekšmets ar gariem stieņiem galā.

Tomēr pārsteiguma pilno saucienu iemesls nebija ne kaste, ne priekšmets. Iemesls bija Padingtona izskats.

Viņa kažoks bija neparasti mīksts un zeltains un ausis, cik nu tās varēja redzēt zem vecās cepures platās malas, – tikpat melnas un spīdīgas kā degungals. Pat viņa ķepas un ūsas izskatījās pilnīgi neparastas.

Visi izbrīnā izslējās, un Brauna kundze izlaida šuveklī vairākus dūrienus.

– Augstā debess! – Brauna kungs izdvesa un gandrīz izlēja tēju uz enciklopēdijas. – Ko tu esi ar sevi izdarījis?

– Es biju vannā, – Padingtons šķietami aizvainots atbildēja.

– *Vannā?* – Džūdija lēni atkārtoja. – Kad neviens tev to nelika?

– Oho! – iesaucās Džonatans. – Tas būtu jāatzīmē!

– Vai tev nekas nekait? – Brauna kungs apvaicājās. – Tas ir... vai neesi saslimis vai atgadījies kas cits?

Ģimenes lokā

Izraisītā pacilātība Padingtonu aizvainoja vēl jo vairāk. Nebija taču tā, ka viņš *nekad* nemazgātos. Patiesībā viņš to darīja katru rītu. Vienkārši viņam par vannošanos bija savi uzskati. Iet vannā nozīmēja viscaur saslapināt kažoku, un vajadzēja daudz laika, lai to izžāvētu. – Es tikai gribēju fotogrāfijā izskatīties labi, – viņš apņēmīgi paskaidroja.

– Fotogrāfijā? – visi atbalsoja. Pilnīgi neticami, kā Padingtons vienmēr visu dabū zināt!

– Jā, – Padingtons apstiprināja. Ar ļoti svarīgu sejas izteiksmi viņš noliecās un sāka atraisīt auklu ap kartona kasti. – Es sev nopirku fotoaparātu.

Kādu laiku valdīja klusums, un Brauni vēroja Padingtona salīkušo muguru virs kartona kastes.

– Fotoaparātu, – beidzot ierunājās Brauna kungs.
– Bet vai tad tie nav ļoti dārgi?

– Šis ne, – Padingtons aizelsies atbildēja. Izslējies taisni, viņš pacēla rokās vislielāko fotoaparātu, kādu Braunu ģimene jebkad bija redzējusi. – Es to nopirku tirgus izpārdošanā. Tas maksāja tikai trīs mārciņas!

– Trīs mārciņas! – godbijīgā izbrīnā iesaucās Brauna kungs. Tad viņš pievērsās pārējiem. – Jāteic, es nekad neesmu redzējis lāci, kurš mācētu iepirkties tik izdevīgi kā Padingtons.